

Arrest

nr. 64 693 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. TURAN, die *loco* advocaat I. DE VIRON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster vraagt op 5 januari 2009 een visum gezinshereniging aan, in functie van haar echtgenoot.

Op 6 april 2009 wordt aan verzoekster een visum type D afgeleverd.

Op 10 april 2009 komt verzoekster het Rijk binnen en op 25 april 2009 wordt verzoekster ingeschreven op hetzelfde adres als haar echtgenoot.

Op 19 mei 2009 maakt de gemeente Grimbergen de verschillende documenten aangaande de nieuwe inschrijving over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ten laatste op 10 juni 2009 wordt aan verzoekster een F-kaart overhandigd, geldig tot 19 mei 2014.

Op 10 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 september 2010 meldt verzoekster dat zij valt onder de uitzonderingsregel voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 28 december 2010 wordt verzoekster aangeschreven door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid met de vraag om binnen de drie maanden na betekening, de documenten voor te leggen die vereist zijn voor de toepassing van de uitzonderingsbepaling vervat in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Op 10 maart 2011 wordt zowel de brief van 28 december 2010 als de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2010 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster ter kennis gebracht. Deze laatste betreft de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van D.H. (...), geboren te O. (...), op (...) en van Marokkaanse nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42^{quater}, §1, 4° van de wet van 15.12.1980; er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het verslag samenwoonst dd 16.06.2010, opgesteld door de politie van Grimbergen, blijkt dat de echtgenoot van betrokkene niet aan te treffen is. Betrokkene verklaart dat haar echtgenoot na echtelijke twisten de woning verlaten heeft en nu in het Brusselse verblijft. Betrokkenen hebben geen contact meer met elkaar.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat de echtgenoot van betrokkene op 21.11.2009 met een tijdelijke afwezigheid naar Frankrijk staat en sedert 25.05.2010 ingeschreven staat in Brussel. Betrokkene zelf staat sedert 18.11.2009 ingeschreven in Grimbergen.

Uit deze feiten blijkt dat noch van een gezamenlijke vestiging noch van een gezinscel sprake is en het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40bis, 42^{quater}, § 4, 4° en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 13 van de Richtlijn 2004/38/EG, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de theorie aangaande de intrekking van een akte, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens voert verzoekster een manifeste appreciatiefout van de feiten en machtsoverschrijding aan.

Verzoekster betoogt in een eerste onderdeel van het middel dat verweerder de bestreden beslissing motiveerde op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, stellende dat *“er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten”*. De bestreden beslissing werd genomen op 10 augustus 2010 en haar op 10 maart 2011 ter kennis gebracht. Verzoekster citeert artikel 42^{quater}, § 1, 4° en benadrukt dat dit artikel geenszins automatisch kan worden toegepast, nu de minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht kan en niet moet beëindigen. Artikel 42^{quater} voorziet in de mogelijkheid hiervan af te zien met name wanneer:

“hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Verzoekster betoogt dat op 2 september 2010 haar raadsman een fax richtte aan de verweerder, waarbij werd uitgelegd dat:

"na het hebben ondergaan van ernstige geweldplegingen van wege haar echtgenoot, werd mijn cliënte gedwongen apart te gaan wonen. Ik voeg in bijlage verschillende medische attesten van de behandelende artsen van mijn cliënte, evenals de pv's neergelegd bij de politie van Molenbeek bij. Rekening houdende met deze elementen is samenwonen met haar echtgenoot niet langer mogelijk. Ik voeg eveneens de kopijen van de processen verbaal met de procureur des Konings toe. Gelet op de duur van het verblijf van mijn cliënte en artikel 42 §4, 4°, dank ik u mijn cliënte een verblijf toe te kennen gelet op het huiselijk geweld dat plaats vond in de familie. Ik dank u evenzeer om akte te nemen van de wens van cliënte dat haar dossier in de Franse taal zou worden behandeld." (vrije vertaling).

Bij deze fax werden volgende documenten gevoegd:

Kopies van het PV van Brussel West, PV van de politie van Grimbergen, Medische attesten, Verklaring van de politie van Elsene en Verklaring van het opvangtehuis.

Verzoekster vervolgt dat verweerder vervolgens heeft beslist om toepassing te maken van deze bepaling. Aan verzoekster werd immers per brief van 28 december 2010, ter kennis gebracht op 10 maart 2011 gevraagd een aantal documenten naar voor te brengen met betrekking tot dit artikel. Deze documenten dienden ten laatste op 10 juni 2011 te worden overgemaakt.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing aldus impliciet maar zeker is ingetrokken door een latere administratieve akte. De voorwaarden zoals bepaald in de brief van 10 maart 2011 veronderstellen immers dat verzoekster zich in een legaal verblijf bevindt, daar zij dient aan te tonen te voldoen aan haar noden en een professionele activiteit uit te oefenen. Dit is uiteraard niet mogelijk in een illegaal verblijf.

In een tweede onderdeel stelt verzoekster dat artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet werd geschonden, nu haar verblijfsrecht werd ingetrokken zonder voorafgaandelijk na te gaan of zij zich niet bevond in mogelijkheden voorzien door de tweede, derde en vierde paragraaf van dit artikel. Doordat de eerste paragraaf aan de minister/staatssecretaris de mogelijkheid geeft een einde te stellen aan het verblijf zonder dat dit een automatisme is, dienen ook de uitzonderingen op deze regel zoals voorzien in de tweede, derde en vierde paragraaf te worden onderzocht. Verzoekster verwijst tegens naar artikel 13 van de Richtlijn 2004/38, waaruit dit volgens haar nog duidelijker blijkt. Dit geldt nog meer voor het respect van het privé- en familieleven waarnaar expliciet wordt verwezen in de Richtlijn 2004/38 en dat bovendien een fundamenteel recht is. Het voorafgaandelijk onderzoek wordt ook bepaald in overweging 15 van de Richtlijn. Verweerder diende volgens verzoekster dan ook na te gaan of de elementen van dit privé- en familieleven op individuele basis een behoud van recht op verblijf rechtvaardigen. De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze over dit punt en respecteert geenszins artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

In een derde onderdeel stelt verzoekster dat het privéleven gegarandeerd wordt door artikel 8 van het EVRM en de eerbiediging van het familieleven en de menselijke waardigheid door overweging 15 van de Richtlijn 2004/38, die *in casu* rechtstreeks kan worden toegepast nu verzoeksters echtgenoot de Nederlandse nationaliteit heeft.

Verzoekster citeert artikel 8 van het EVRM en betoogt dat deze bepaling moet worden geïnterpreteerd in het licht van de rechten opgenomen in artikel 13 van de Richtlijn 2004/38. Verzoekster wijst nogmaals op de overweging 15 van dezelfde Richtlijn. Verweerder diende volgens verzoekster dan ook haar recht op verblijf op een individuele basis te onderzoeken en niet enkel op grond van de gezamenlijke vestiging met haar echtgenoot van Nederlandse nationaliteit. Verweerder diende volgens verzoekster vooraleer haar verblijfsrecht in te trekken zich te verzekeren dat deze intrekking geen schending van artikel 8 van het EVRM zou vormen. Verweerder heeft dit overigens impliciet erkend, daar zij besliste het verblijf te behouden onder de voorwaarden zoals gesteld in de brief van 28 december 2010. De schending van

het privé- en gezinsleven en verzoeksters waardigheid is bovendien nog meer disproportioneel doordat de beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en pas twee jaar na de toekenning van het verblijf tussenkomt. Verzoekster concludeert dan ook dat verweerder haar plicht tot formele en afdoende motivering miskent ten opzichte van artikel 8 van het EVRM en de Richtlijn 2004/38.

2.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 10 augustus 2010 instructie heeft gegeven aan de burgemeester van Grimbergen om de beslissing van dezelfde datum tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan verzoekster. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat de gemeente Grimbergen heeft verklaard verzoekster op 16 augustus 2010 te hebben uitgenodigd voor het ondertekenen van de bijlage 21. Naar aanleiding van het schrijven van verzoekster op 2 september 2010 vraagt verweerder aan de burgemeester van Grimbergen om *“met het oog op het vervolledigen van het dossier, het volgende aan betrokkene te betekenen: betrokkene moet ten laatste op ... (3 maanden na betekening) volgende documenten voorleggen: (...)”*. Op 10 maart 2011 meldt verzoekster zich aan op de gemeente en wordt haar zowel de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten als de brief van 28 december 2010 betekend.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de brief van 28 december 2010 impliciet maar zeker de bestreden beslissing heeft ingetrokken en verweerder de gemeente diende uit te nodigen de bestreden beslissing niet ter kennis te brengen, nu deze impliciet werd ingetrokken door een latere administratieve akte. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat het feit dat verzoekster alsnog wordt uitgenodigd om de voormelde documenten voor te leggen geenszins een impliciete intrekking van de bestreden beslissing tot gevolg heeft. Het biedt enkel de mogelijkheid voor verzoekster om te bewijzen dat zij in aanmerking zou komen voor de uitzonderingsbepaling voorzien in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, waarna de bijlage 21 eventueel kan worden ingetrokken.

De Raad merkt op dat de rechtszekerheid in beginsel vereist dat de intrekking van een akte schriftelijk geschiedt. Er mag geen onduidelijkheid bestaan omtrent de intenties van het bestuur met betrekking tot de intrekking. In geval van een impliciete intrekking van een akte wordt de materiële rechtskracht van die akte ongedaan gemaakt maar deze blijft niettemin formeel bestaan zodat de rechtszekerheid en de duidelijkheid in het rechtsverkeer vereisen dat er geen enkele ondubbelzinnigheid blijft bestaan omtrent de impliciete intrekking van de akte (RvS 18 januari 2005, nr. 139.434). Vooreerst blijkt nergens uit het administratief dossier dat de bestreden beslissing schriftelijk werd ingetrokken. Evenmin kan uit het administratief dossier enige intentie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot impliciete intrekking van de bestreden beslissing worden afgeleid. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gaf nergens in zijn brief van 28 december 2010 aan de burgemeester te kennen dat hij wenste dat de bestreden beslissing gelet op deze brief niet ter kennis zou worden gebracht. Integendeel de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geeft in zijn brief aan dat voormelde brief van 28 december 2010 kadert in het vervolledigen van het dossier. Verzoeksters redenering dat de impliciete intrekking zou blijken uit de inhoud van de brief nu de in de brief opgelegde voorwaarden niet stroken met een illegaal verblijf kan dan ook niet worden gevolgd. Gelet op het feit dat nergens de intentie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid blijkt om de bestreden beslissing in te trekken en integendeel verweerder in zijn nota met opmerkingen formeel bevestigt dat de bestreden beslissing noch expliciet, noch impliciet werd ingetrokken, kan verzoekster niet worden gevolgd.

2.3. In haar tweede en derde onderdeel meent verzoekster dat gelet op het feit dat verweerder niet verplicht is om verzoeksters verblijfsrecht te beëindigen, hij dient na te gaan of verzoekster niet valt onder enerzijds de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet en artikel 13 van de Richtlijn 2004/38 en anderzijds haar verblijfsrecht niet dient behouden te worden op grond van haar privé- en familielevens en haar menselijke waardigheid zoals gesteld in artikel 13 en overweging 15 van de Richtlijn 2004/38 en artikel 8 van het EVRM. Verzoekster meent dat verweerder ten onrechte niets heeft gemotiveerd aangaande deze elementen.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

De bestreden beslissing motiveert het volgende:

“Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980; er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het verslag samenwoonst dd 16.06.2010, opgesteld door de politie van Grimbergen, blijkt dat de echtgenoot van betrokkene niet aan te treffen is. Betrokkene verklaart dat haar echtgenoot na echtelijke twisten de woning verlaten heeft en nu in het Brusselse verblijft. Betrokkenen hebben geen contact meer met elkaar.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat de echtgenoot van betrokkene op 21.11.2009 met een tijdelijke afwezigheid naar Frankrijk staat en sedert 25.05.2010 ingeschreven staat in Brussel. Betrokkene zelf staat sedert 18.11.2009 ingeschreven in Grimbergen.

Uit deze feiten blijkt dat noch van een gezamenlijke vestiging noch van een gezinscel sprake is en het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

Verweerder heeft vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, nu er geen sprake meer is van een gezinscel en dat om deze reden het verblijf wordt ingetrokken. Verweerder heeft zich hierbij gebaseerd op het samenwoonstverslag van 16 juni 2010 en op de gegevens van het rijksregister.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en het feit dat het verblijfsrecht van verzoekster wordt beëindigd nu er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging waarbij verweerder uiteenzet op grond van welke feiten hij tot deze conclusie is gekomen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het administratief dossier blijkt dat na het negatief samenwoonstverslag van 15 maart 2010, op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 juni 2010, een uitgebreid relatieverlag werd opgesteld door de politie. De opdracht werd gegeven na te gaan om welke reden betrokkenen niet meer samenwonen en of zij al dan niet nog een relatie hebben. Tijdens deze controle kon alleen verzoekster worden aangetroffen. Tijdens de samenwoonstcontrole lichtte verzoekster toe dat zij sinds december 2009 niet meer samenwonen, dat haar echtgenoot na een echtelijk geschil de woning heeft verlaten. Op de vraag waarom zij niet meer op hetzelfde adres wonen, antwoordt verzoekster nogmaals dat er echtelijke moeilijkheden waren waarbij N. (...) de woonst en zijn vrouw heeft verlaten. Verzoekster gaf ook het nieuwe adres van haar echtgenoot op. Verweerder verifieerde in het rijksregister de adressen van de betrokkenen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar dit samenwoonstverslag en naar de doorslaggevende elementen van dit verslag. Hieruit blijkt dat verweerder een volledig onderzoek voerde waarbij aan verzoekster de kans werd gegeven de redenen waarom zij niet meer samenwonen toe te lichten. Verzoekster heeft aldus de kans gehad om haar concrete situatie toe te lichten. Uit het geheel van deze gegevens concludeerde verweerder dat betrokkenen niet meer samenwonen en dat er ook geen sprake meer is van een gezinscel. Verzoekster betwist deze samenwoonstverslagen niet, noch betwist zij de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster betoogt evenwel dat verweerder had moeten nagaan of verzoekster niet voldeed aan de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet en artikel 13 van de Richtlijn 2004/38 en of haar verblijfsrecht niet dient behouden te worden op grond van haar privé- en

familieleven en haar menselijke waardigheid zoals gesteld in artikel 13 en overweging 15 van de Richtlijn 2004/38 en artikel 8 van het EVRM.

Wat de aangevoerde schending van voormelde artikelen van de Richtlijn 2004/38/EG betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of verzoekster wel degelijk de schending van deze bepalingen als annulatiemiddel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan inroepen. Bijgevolg dient te worden onderzocht of de door haar ingeroepen norm van internationaal of supranationaal recht al dan niet rechtstreekse werking heeft in de interne Belgische rechtsorde. Een richtlijn heeft slechts directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (RvS 15 oktober 2001, nr. 99.794; RvS 30 juli 2002, nr. 109.563). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om, zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de Richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken. Hierover bestaat geen betwisting. Wat de vraag betreft of de kwestieuze bepaling van de voormelde richtlijn tijdig werd omgezet en in voorkomend geval of deze omzetting correct is geschied, kan het volstaan te verwijzen naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt immers dat: *“(…)Dit artikel voegt een artikel 42quater in, in de wet. (...) Paragrafen 2, 3 en 4 voeren artikelen 12 en 13 van de richtlijn uit die een juridische bescherming bieden aan de familieleden in geval van overlijden van de burger van de Unie, scheiding, nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het geregistreerde partnerschap. Ze voorzien de mogelijkheid, onder bepaalde voorwaarden ter voorkoming van misbruik, dat de familieleden die al op het grondgebied van het gastland verblijven hun verblijfsrecht in dergelijke gevallen op uitsluitend persoonlijke basis behouden (cf. 15de overweging van de richtlijn).”* (Parl.St., Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 53). De wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is op 1 juni 2008 in werking getreden, zodat de omzetting van artikel 13 en overweging 15 van de Richtlijn 2004/38/EG is geschied en verzoekster zich wat dit artikel betreft niet langer op de directe werking van de richtlijn kan beroepen. Er kan dan ook worden volstaan met een toetsing aan de uitzonderingsbepalingen zoals voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst er terecht op dat verweerder niet verplicht is om het verblijf te beëindigen wanneer wordt vastgesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. De wet voorziet zelfs in een aantal hypothesen waarin het verblijf niet mag worden beëindigd, ondanks dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verweerder beschikt hier echter over een grote discretionaire bevoegdheid aangaande de opportuniteit van het al dan niet beëindigen van het verblijf.

De Raad herhaalt dat uit bovenstaande uiteenzetting is gebleken dat verweerder een volledig onderzoek voerde met betrekking tot verzoeksters concrete situatie, waarbij aan verzoekster de kans werd gegeven haar situatie toe te lichten. Verzoekster beperkte zich tot de mededeling dat er echtelijke problemen waren waardoor haar echtgenoot de woonst verliet. Verzoekster gaf geen enkele aanwijzing dat zij in aanmerking zou kunnen komen voor één van de uitzonderingssituaties en gaf evenmin enige aanwijzing dat er sprake zou zijn van een bijzonder schrijnende situatie of familiaal geweld zoals zij later beweerde. De Raad dient bij zijn wettigheidstoetsing zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Het kan verweerder niet worden verweten dat verzoekster de gelegenheid niet te baat heeft genomen haar situatie toe te lichten op het ogenblik dat haar hiertoe de kans werd geboden. Gelet op de gegevens die aan verweerder gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing, is verweerder dan ook op redelijke wijze tot zijn conclusie gekomen. Verweerder dient geenszins een uitgebreider onderzoek te doen naar de uitzonderingsbepalingen, noch dient verweerder te motiveren met betrekking tot deze uitzonderingsbepalingen, wanneer er geen enkele aanwijzing is dat verzoekster hier zou onder vallen.

Waar verzoekster wijst op de fax die zij verzond op 2 september 2010, waarbij zij aanvoerde in aanmerking te komen voor de uitzonderingssituatie van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat deze fax dateert van na de bestreden beslissing, zodat het

verweerder niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster enkel documenten bijbracht aangaande de eerste voorwaarde, met name haar bijzonder schrijnende situatie en geen enkel document bijbracht aangaande de tweede en derde voorwaarde met name het beschikken over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering en dat verweerder aan verzoekster gevraagd heeft om de bijkomende bewijsstukken naar voor te brengen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster de gevraagde bewijzen heeft ingediend en ook in haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in bewijzen voor te leggen waaruit blijkt dat zij voldoet aan de drie voorwaarden van artikel 42^{quater} § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont met haar betoog geenszins aan dat de feiten die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing onjuist of onvolledig zouden zijn geweest. Evenmin toont zij aan dat de bestreden beslissing, artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet schendt of op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd genomen.

Gelet op het feit dat verzoekster niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke of disproportionele wijze een einde stelde aan verzoeksters verblijfsrecht, kan zij evenmin worden gevolgd waar zij meent dat de beslissing nog meer disproportioneel is daar deze vergezeld is van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt immers expliciet voorzien door artikel 54 van de koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat stelt dat *“indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken”*.

2.5. Verzoekster meent dat verweerder geen rekening hield met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een privé-, familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Dienaangaande kan worden verwezen naar de bespreking onder het tweede onderdeel van het middel waarbij werd vastgesteld dat verweerder op zorgvuldige en redelijke wijze concludeerde dat hoewel verzoekster gehuwd is er geen sprake is van samenwoning of van een effectief beleefde gezinssituatie. Uit bovenstaande definitie blijkt dat ook in het raam van artikel 8 van het EVRM een huwelijk op zich niet volstaat, maar dat er een effectief beleefde gezinssituatie moet zijn. Verzoekster toont dan ook niet aan welk gezinsleven dient te worden beschermd. Daarnaast geeft verzoekster geenszins aan welke aspecten van haar privéleven zij van die aard acht dat zij een bescherming in de zin van artikel 8 van het EVRM vereisen. Waar verzoekster betoogt dat verweerder impliciet een schending van artikel 8 van het EVRM erkende doordat zijn brief van 28 december 2010 aangaf het verblijfsrecht te behouden onder de voorwaarden zoals vermeld in diezelfde brief. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen evenwel vast dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen om aan te tonen dat zij aan al de voorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet voldeed zoals zij beweerde. Gelet

op het feit dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dient verweerder hier ook niet over te motiveren.

Verzoekster maakt met haar betoog een schending van het recht op gezins- of privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM of van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet, van het arrest van de RvS van 29 oktober 2010, nr. 208.587, van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert verzoekster machtoverschrijding en een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoekster wijst op de termijn die door artikel 42^{quater}, § 1 wordt voorzien om eventueel het verblijfsrecht te beëindigen. Verzoekster wijst hiervoor ook op een arrest van de Raad van State van 29 oktober 2009, nr. 208.587. Verzoekster leidt uit het geheel af dat de termijn van twee jaar zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet, aanvangt op het moment van de aanvraag. Verzoekster betoogt dat zij op het grondgebied is aangekomen op grond van haar aanvraag gezinshereniging die zij in januari 2009 indiende. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing werd genomen op 10 augustus 2010, maar impliciet werd ingetrokken op 28 december 2010 en haar op 10 maart 2011 ter kennis werd gebracht. Verzoekster meent dan ook dat, in de veronderstelling dat de beslissing niet zuiver werd ingetrokken, de beslissing werd hernieuwd op het ogenblik van de kennisgeving op 10 maart 2011. Dit is meer dan twee jaar na de introductie van de aanvraag tot gezinshereniging.

2.7. Verzoekster stelt terecht dat artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet aan verweerder de mogelijkheid geeft om louter om de reden dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging een einde te stellen aan het verblijfsrecht. Tevens betoogt verzoekster terecht dat deze termijn van twee jaar aanvangt op het ogenblik van de aanvraag.

De Raad herhaalt evenwel dat uit de bespreking onder het eerste onderdeel van het eerste middel is gebleken dat er geen sprake is van een impliciete intrekking van de bestreden beslissing op 28 december 2010, zodat de bestreden beslissing wel degelijk op 10 augustus 2010 werd genomen.

Daargelaten de vraag of de aanvangsdatum voor de termijn van twee jaar begint vanaf de aanvraag gezinshereniging op 5 januari 2009, zoals verzoekster beweert, dient de Raad vast te stellen dat verweerder minstens tot 5 januari 2011 de tijd had om verzoeksters verblijfsrecht te beëindigen op grond van artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat het niet onzorgvuldig nog manifest fout was van verweerder om de bestreden beslissing op 10 augustus 2010 te nemen. Het loutere feit dat de kennisgeving pas op 10 maart 2011 plaats had, kan ten eerste niet aan verweerder worden verweten nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds op 16 augustus 2010 door de gemeente Grimbergen werd uitgenodigd voor de betekening van de bijlage 21. Ten tweede wijst de Raad erop dat mocht er al sprake zijn van een onregelmatige kennisgeving, dan nog kan een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (RvS 24 augustus 1994, nr. 48.781; RvS 13 februari 2003, nr. 115.866).

Een schending van artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond. Verzoekster slaagt er evenmin in machtoverschrijding en een manifeste appreciatiefout aan te tonen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN